

Referat: Marchiza de Brinvilliers si controversata caseta cu otravuri

Deși reușise să infaptuiască mai multe crime prin folosirea de otravuri, Marchiza de Brinvilliers avea să-și iasă din calmul care o caracteriza cu prilejul morții cavalerului de Sainte-Croix, întâmplat la 30 iulie 1672. Marchiza nu și-a pierdut stăpânirea de sine, așa că s-ar putea crede, deoarece între ea și cavalerul de Sainte-Croix exista o veche legătură, ci pentru că o tulbura faptul că o anumită casetă, despre care am vorbit, se afla în casa cavalerului. Din acel moment, marchiza de Brinvilliers nu va mai fi stăpânită decît de preocuparea de a intra în posesiunea acelei misterioase și compromitatoare casete.

Pentru a dobândi obiectul dorit, care ar fi demască-o, marchiza se va strădui mai întâi să-l convingă pe comisarul Picard că această casetă îi aparține și că se cuvine să-i fie înapoiată. Demersurile ei rămân însă fără nici un rezultat și atunci, pentru a-l intimida, invocă numele unor personalități, încercînd în același timp să-l corupă pe sergentul cărui comisarul îi încredințase caseta spre păstrare. Neizbutînd pe aceste căi, nu va sta la gânduri nici o clipă să încerce să-l viziteze pe comisar în cursul nopții, dar acesta refuză să-o primească. A doua zi convoacă pe Briancourt și pe procurorul Delamare, care, la rugămintele marchizei, se vor strădui și ei, de altfel fără succes, să-l convingă pe comisar să-i înapoieze marchizei misterioasă casetă.

Zădărnici încercările, ca urmare a puternicei împotriviri a comisarului, o face pe marchiza să-și piardă cumpătul. Se hotărăște să fugă din țară.

Dar de ce toate acestea : Sainte-Croix murise lăsînd nenumărate datorii, astfel încât, imediat după deces, locuința sa fusese sigilată. Abia la 8 august, comisarul Picard - asistat de sergentul Creuillebois, de doi notari, de un reprezentant al văduvei și de un reprezentant al creditorilor - ridică sigiliile și proceda la inventarierea obiectelor ce aparțineau defunctului.

În afara de cele pe care le cunoaștem, Sainte-Croix fusese un personaj destul de misterios, care își petrecuse o bună parte din viața într-un laborator de alchimie instalat în casa sa și în care, după cum spuneau unii, s-ar fi îndeletnicit cu prepararea și experimentarea unor otravuri, iar după alții, cu descoperirea pietrei filozofale. Se vorbește că, în ceea ce privește, o altă servitoare, domnișoara de Villeray, pentru a se asigura de tăcerea ei asupra faptelor pe care le cunoștea, a fost otrăvită în anul 1673.

Marchiza de Brinvilliers aluneca tot mai jos pe panta desfraului ; are mai mulți amânți în același timp, în afara de Sainte-Croix, de la legătura cu acesta rezultînd doi copii. Ea a mai fost amanta lui François de Pouget, marchiz de Nadaillac, capitan de cavalerie usor și varul sotului ei ; a mai avut un copil de la un alt var, ca să nu mai vorbim de legătura cu însuși meditatorul copiilor ei. Toate acestea n-au împiedicat-o să resimtă o mare iritare a. t. unei cînd a aflat că Sainte-Croix o înșeală ; de asemenea a jurat să-și înjunghie sotul, cînd i-a ajuns la ureche știrea că acesta întreține pe o oarecare domnișoara Dufay.

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

Dar, cel pe care l-a inspaimantat cu confidentele intr-o asemenea masura incat, in cele din urma, s-a vazut silit sa fuga pentru a-si pune viata la adapost, a fost Brian-court, tinarul preceptor al fiilor marchizei, care, la un moment dat, a constituit obiectul trecator al pasiunii ei. Calitatea de confident, precum si aceea de fost amant erau suficiente pentru a-i pune viata in primejdie si pentru a-l sili si pe el, intocmai ca si pe atatia altii, sa poarte in permanenta asupra lui un antidot universal, denumit "orvietan". Prudenta, mai mult decat antidotul, l-a salvat de mai multe ori de la moarte.

Desi era inspaimantat de rolul ce-i fusese impus si desi se temea de razbunarea marchizei, totusi Briancourt, afland ca aceasta intentioneaza sa-si continue otravirile in familie, urmand la rand o sora si o cumnata, si nereusind sa o convinga sa renunte la planurile ei criminale, previne pe viitoarele victime si salvandu-le astfel viata!

Sotul marchizei, oarecum la curent cu preocuparile ei, nu se lasa servit decat de un valet ales de el si nu bea decat dupa ce i se spala de fiecare data paharul in fata lui. Marchiza reusise sa-si creeze o fama trista. Cei care locuiau impreuna cu ea sau care o frecventau erau cuprinsi de o asemenea spaima, incat fiecare isi administra preventiv si in permanenta un antidot. Dupa cum am mai aratat, teroarea in care traia sotul marchizei nu era cu nimic mai prejos decat aceea in care traia Briancourt.

Marchiza de Brinvilliers avea sa-si iasa din calmul e.ue o caracteriza cu prilejui mortii cavalerului de Sainte-Croix, intamplat la 30 iulie 1672. Marchiza nu si-a pierdut stapanirea de sine, asa cura s-ar putea crede, deoarece intre ea si cavalerul de Sainte-Croix exista o veche legatura, ci pentru ca o tulbura faptul ca o anumita caseta, despre care am vorbit, se afla in casa cavalerului. Din acel moment, marchizii de Brinvilliers nu va mai fi stapanita decat de preocuparea de a intra in posesiunea acelei misterioase si compromitatoare casete.

Pentru a dobandi obiectul dorit, care ar fi demascat-o, marchiza se va stradui mai intai sa-l convinga pe comisarul Picard ca aceasta caseta ii apartine si ca se cuvine sa-i fie inapoziata. Demersurile ei raman insa fara nici un rezultat si atunci, pentru a-l intimida, invoca numele unor personalitati, incercand in acelasi timp sa-l corupa pe sergentul caruia comisarul ii incredintase caseta spre pastrare. Neizbutind pe aceste cai, nu va sta la Randuri nici o clipa sa incerce a-l vizita pe comisar in cursul noptii, dar acesta refuza s-o primeasca. A doua zi convoca pe Briancourt si pe procurorul Delamare, care, la rugamintile marchizei, se vor stradui si ei, de altfel fara succes, sa-l convinga pe comisar sa-i inapoieze marchizei misterioasa caseta.

Zadarnicia incercarilor, ca urmare a puternicei impotriviri a comisarului, o face pe marchiza sa-si piarda cumpatul. Se hotaraste sa fuga din tara.

Dar de ce toate acestea : Sainte-Croix murise lasind nenumarate datorii, astfel incat, imediat dupa deces, locuinta sa fusese sigilata. Abia la 8 august, comisarul Picard - asistat de sergentul Creuillebois, de doi notari, de un reprezentant al vadovei si de un reprezentant al creditorilor - ridica sigiliile si procedara la inventarierea obiectelor ce apartineau defunctului.

in afara de cele pe care le cunoastem, Sainte-Croix fusese un personaj destul de misterios, care isi petrecuse o buna parte din viata intr-un laborator de alchimie instalat in casa sa si in care, dupa cum spuneau unii, s-ar fi indeletnicit cu prepararea si experimentarea unor otravuri, iar dupa altii, cu descoperirea pietrei filozofale. Se raspandise chiar zvonul ca moartea s-ar fi datorat spargerii unei masti de sticla, pe care o folosea cand lucra in laborator, accident care l-ar fi facut sa aspire emanatiile otravitoare ale substantelor pe care le prepara.

Comisarul descoperi, in incaperea care-i slujea lui Sainte-Croix de laborator, printre eprubete si alambicuri, un sul de hartie pe care se aflau scrise cuvintele "confesiunea mea", precum si o caseta de culoare rosie si de forma prelunga, de care era legata o cheie. Toti cei care asistau la inventariere au fost de acord sa arunce in foc sulul de hartie, fara a incerca sa-l citeasca.

Ce continea oare caseta pe care Sainte-Croix o indicase ca apartinand doamnei de Brinvilliers si la care alaturase o scrisoare, al carei ton neobisnuit trezise banuielile comisarului ?

"Implor cu umilinta, scria Sainte-Croix, pe acei in mai-nile carora va cadea aceasta caseta, sa-mi faca binele de a o restitui doamnei marchize de Brinvilliers, cu locuinta in strada Neuve-Saint Paul, dat fiind ca tot ce contine o priveste si ii apartine numai ei : si daca s-ar intampla sa moara inaintea mea, rog sa fie aruncata in foc cu tot ce se afla inaintea, fara a o deschide". Scrisoarea se incheia cu blesteme indreptate impotriva acelor care n-ar fi dat urmare indicatiilor lui.

Caseta a fost deschisa in ziua de 11 august, in prezenta reprezentantului marchizei si continea mai multe fiole, dintre care unele erau pline cu un lichid incolor, iar altele cu un lichid roscat ori cu o pulbere cu un aspect ciudat ; se mai aflau aici cateva scrisori pe care marchiza de Brinvilliers le adresase cavalerului de Sainte-Croix, doua recunoasteri de datorie semnate de marchiza pentru sumele de 30 000 si 25 000 de livre, precum si o chitanta pentru "suma de 10 000 de livre, imprumutata doamnei de Brinvilliers de catre R. de Pennautier, bancher, prin intermediul lui Sainte-Croix.

Atat lichidul din fiole, cat si pulberea au fost experimentate pe animale (porumbei si caini), care au murit "pe data". Dar spre uimirea expertilor, la autopsia animalelor nu s-a descoperit in corpul lor nici o urma de otrava, intr-adevar, in raportul acestora se consemneaza : "Experientele cele mai sigure si cele mai obisnuite se fac cu ajutorul apei, al focului si al animalelor. Otrava lui Sainte-Croix a fost supusa tuturor incercarilor dar ea isi bate joc de toate experientele : otrava pluteste pe apa, scapa experientei focului, in urma caruia nu ramane decat o substanta inofensiva ; la animale se ascunde cu atata arta, incat nu o poti recunoaste".

Otrava misterioasa, a carei natura nu putea fi definita de expertii timpului, era pe baza de arsen si a fost descoperita cu cativa ani inainte de Glaser ; acesta a reusit sa obtina noi compusi, diferiti de cei cunoscuti din natura, folositi si ei asa cum am vazut. Dar otrava lui Glaser era pe baza de arsen, posedea proprietati toxice deosebit de puternice si in acelasi timp greu de identificat. Arsenul, gratie acestor preparate, dupa cum vom vedea si in cazurile urmatoare, isi va incepe acum lunga si

inspaimantatoarea sa cariera.

Ăștirea privitoare la otrava descoperita in caseta lui Sainte-Croix, precum si rezultatele experientelor facute de experti, s-a raspandit cu iuteala fulgerului. in saloanele pariziene nu se mai vorbea decat de marchiza de Brinvilliers, Sainte-Croix si Pennautier. Foarte curand zvonurile luara asemenea proportii, incat toate decesele, mai mult sau mai putin suspecte din ultimii ani, au fost atribuite activitatii odioase desfasurate de cei trei presupusi complici.

Era nevoie de multe probe convingatoare pentru ca o invinuire precisa sa poata fi indreptati impotriva unor persoane cu averea si pozitia sociala i lui Pennautier, colaborator al lui Colbert, sau cu relatiile si rangul marchizei de Brinvilliers.